

Sygn. akt III PO 57/04

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 marca 2006 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Andrzej Wróbel (przewodniczący)
SSN Katarzyna Gonera (sprawozdawca)
SSN Jerzy Kwaśniewski

Protokolant Halina Kurek

w sprawie z odwołania T.W.
od decyzji Prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego
z dnia 1 marca 2004 r., znak L. Prez. Ia/S-1102/11/04
w przedmiocie przeniesienia na stanowisko sędziego wojewódzkiego sądu
administracyjnego do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w [...],
po rozpoznaniu na rozprawie w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 16 marca 2006 r.,

oddala odwołanie.

Uzasadnienie

Prezes Naczelnego Sądu Administracyjnego, decyzją z dnia 1 marca 2004 r., wydaną na podstawie art. 94 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Przepisy wprowadzające ustawę - Prawo o ustroju sądów administracyjnych i ustawę -

Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 1271 ze zm.), przeniósł sędziego Naczelnego Sądu Administracyjnego T.W. na stanowisko sędziego wojewódzkiego sądu administracyjnego do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w [...].

W uzasadnieniu decyzji Prezes NSA podniósł, że podstawowym celem reformy sądownictwa administracyjnego było zapewnienie sprawnego wykonywania działalności orzeczniczej przez 14 wojewódzkich sądów administracyjnych, utworzonych rozporządzeniem Prezydenta RP z dnia 25 kwietnia 2003 r. w sprawie utworzenia wojewódzkich sądów administracyjnych oraz ustalenia ich siedzib i obszarów właściwości (Dz. U. Nr 72, poz. 652). Osiągnięcie tego celu było możliwe w drodze przenoszenia sędziów NSA na stanowiska sędziowskie w odpowiednich wojewódzkich sądach administracyjnych na podstawie art. 94 § 1 ustawy - Przepisy wprowadzające, który upoważnia Prezesa NSA do przeniesienia sędziego NSA na stanowisko sędziego wojewódzkiego sądu administracyjnego, po zasięgnięciu opinii Kolegium NSA.

W skład NSA wchodziło 280 sędziów powołanych na te stanowiska na podstawie dotychczasowych przepisów. Na wniosek Zgromadzenia Ogólnego Sędziów NSA Prezydent RP rozporządzeniem z dnia 18 lutego 2004 r. w sprawie ustalenia liczby stanowisk sędziowskich w Naczelnym Sądzie Administracyjnym oraz liczby wiceprezesów (Dz. U. Nr 26, poz. 228) ustalił liczbę stanowisk sędziowskich na 50. W konsekwencji – potrzebne stało się przeniesienie znacznej liczby powołanych wcześniej sędziów NSA do wojewódzkich sądów administracyjnych.

Właśnie wobec sędziów NSA, zajmujących dotychczas stanowiska sędziowskie w zniesionych z dniem 1 stycznia 2004 r. ośrodkach zamiejscowych NSA, Kolegium NSA i Zgromadzenie Ogólne Sędziów NSA przyjęły regułę, że będą oni wykonywać obowiązki sędziowskie w wojewódzkich sądach administracyjnych, utworzonych w miejscowościach siedzib zniesionych ośrodków zamiejscowych NSA, w których sędziowie dotychczas pełnili służbę. Decyzja o przeniesieniu sędziego NSA T.W. została podjęta w celu zapewnienia sprawnego funkcjonowania Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w [...].

W odwołaniu od tej decyzji sędzia T.W. zarzucił naruszenie:

- 1) art. 94 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Przepisy wprowadzające ustawę - Prawo o ustroju sądów administracyjnych i ustawę - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 1271 ze zm.) przez rozstrzygnięcie o przeniesieniu sędziego Naczelnego Sądu Administracyjnego na stanowisko sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego bez wymaganej tym przepisem opinii Kolegium Naczelnego Sądu Administracyjnego;
- 2) naruszenie art. 94 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Przepisy wprowadzające ustawę - Prawo o ustroju sądów administracyjnych i ustawę - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi przez błędną wykładnię tego przepisu i niewłaściwe jego zastosowanie, oparte na przesłankach pozaprawnych;
- 3) naruszenie art. 2, art. 32, art. 178 ust. 1 i art. 180 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz. U. Nr 78, poz. 483) przez rozstrzygnięcie o przeniesieniu sędziego na inne stanowisko w niedopuszczalnym trybie, na podstawie niekonstytucyjnego przepisu ustawy.

Odwolujący się wnioskował o uchylenie zaskarżonej decyzji.

W uzasadnieniu odwołania podniesiono, że art. 94 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Przepisy wprowadzające, wskazany jako podstawa prawna zaskarżonej decyzji, przewiduje obowiązek współdziałania Prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego z Kolegium Naczelnego Sądu Administracyjnego przy podejmowaniu rozstrzygnięcia w sprawie ewentualnego przeniesienia sędziego NSA na stanowisko sędziego wojewódzkiego sądu administracyjnego. Z istoty indywidualnego charakteru takiego rozstrzygnięcia i takiego współdziałania wynika, że zarówno decyzja Prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego, jak i opinia Kolegium Naczelnego Sądu Administracyjnego, nie mogą mieć postaci normatywnej ani nawet generalnej.

W ocenie skarżącego, Prezes Naczelnego Sądu Administracyjnego nie dopełnił obowiązku współdziałania z Kolegium Naczelnego Sądu Administracyjnego i nie zasięgnął jego opinii. Wynika to jednoznacznie z treści uzasadnienia zaskarżonej decyzji, w której wskazana została jedynie uchwała tegoż Kolegium, ustanawiająca „regulę” dotyczącą sędziów zajmujących dotychczas stanowiska w ośrodkach zamiejscowych NSA. Uchwała ta nie tylko pod względem materialnym

koliduje z istotą opinii przewidzianej w art. 94 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r., ale także nie czyni zadość wymogom współdziałania z punktu widzenia procesowego. Zainteresowani sędziowie nie zostali o tej uchwale powiadomieni przed podjęciem decyzji przez Prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego.

Odwołujący się jako sprzeczne z prawem ocenił prowadzenie całego postępowania w sprawie przeniesienia sędziego na inne stanowisko bez jego wiedzy i udziału. Według odwołującego się nie ulega wątpliwości, że sędzia powinien być zawiadomiony o toczącym się postępowaniu i powinien mieć możliwość przedstawienia swojego stanowiska w sprawie. Konkluzja ta, zdaniem sędziego, wydaje się oczywista na tle przepisów procesowych, a nadto znajduje dodatkowe potwierdzenie w treści stosowanego odpowiednio art. 75 § 3 Prawa o ustroju sądów powszechnych. Z przepisu tego wynika bowiem, że przeniesienie sędziego z przyczyn wymienionych w art. 75 §2 pkt 1 jest dopuszczalne tylko wtedy, gdy uwzględnienie wniosku sędziego co do nowego miejsca służbowego nie jest możliwe. Z istoty rzeczy implikuje to konieczność zapewnienia sędziemu warunków do złożenia ewentualnych wniosków w tej mierze, a niestworzenie sędziemu takich możliwości i w konsekwencji niezapoznanie się z ewentualnymi wnioskami przez organ orzekający - Prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego, oznacza wadliwość rozstrzygnięcia, skoro negatywna ocena możliwości uwzględnienia takich wniosków jest jedną z koniecznych przesłanek przeniesienia sędziego na inne stanowisko bez jego zgody. Tymczasem odwołujący się w ogóle nie został przez Prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego zawiadomiony o wszczęciu postępowania dotyczącego przeniesienia, ani też nie miał możliwości przedstawienia swojego stanowiska w sprawie.

Odwołujący się podniósł, że wykładnia art. 94 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. powinna być zgodna z Konstytucją. Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej statuuje zasadę niezawisłości (art. 178 ust. 1) i ściśle z nią związaną zasadę nieusuwalności sędziów (art. 180 ust. 1). Przepis art. 94 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. musi być zatem traktowany jako przepis o charakterze wyjątkowym, co ma kluczowe znaczenie dla jego wykładni i zakresu zastosowania. Po pierwsze, ustanowiona nim kompetencja Prezesa NSA może być wykorzystywana tylko wtedy, gdy jest to niezbędne z punktu widzenia dobra

wymiaru sprawiedliwości i gdy zamierzonego celu nie można osiągnąć za pomocą innych środków; po drugie, przesłanki jego stosowania nie mogą być ustalone dyskrejonalnie i nie mogą mieć charakteru pozaprawnego; po trzecie, rozstrzygnięcie podjęte na jego podstawie w odniesieniu do określonego sędziego powinno zawierać szczegółowe uzasadnienie. W ocenie odwołującego się, zaskarżona decyzja została wydana w oderwaniu od wspomnianych zasad konstytucyjnych.

Zdaniem odwołującego się, przeniesienie sędziego Naczelnego Sądu Administracyjnego na stanowisko sędziego wojewódzkiego sądu administracyjnego nie jest jedynym rozwiązaniem służącym realizacji celu w postaci „zapewnienia sprawnego wykonywania działalności orzeczniczej przez 14 wojewódzkich sądów administracyjnych”. Ustawa z dnia 30 sierpnia 2002 r. przewiduje także możliwość delegowania sędziego Naczelnego Sądu Administracyjnego do pełnienia obowiązków w wojewódzkim sądzie administracyjnym (art. 95 § 1). W tej sytuacji, wobec istnienia alternatywy, co do zasady powinno być stosowane rozwiązanie korzystniejsze dla sędziego, a mianowicie delegacja (delegowanie). Prezes Naczelnego Sądu Administracyjnego nie wskazał przyczyn, dla których od rozwiązania tego odstąpił, zastępując je przeniesieniem, powodującym dalej idącą, niekorzystną zmianę w statusie prawnym sędziego. Jedyną wskazaną przez Prezesa NSA przesłanką faktyczną, która została wzięta pod uwagę, było zajmowanie dotychczas przez skarżącego stanowiska w zniesionym obecnie ośrodku zamiejscowym Naczelnego Sądu Administracyjnego. Na skutek indywidualnych rozstrzygnięć doszło w konsekwencji do zróżnicowania identycznego dotychczas statusu sędziów w oparciu o kryterium pozaprawne i do wyodrębnienia aż trzech kategorii sędziów Naczelnego Sądu Administracyjnego: 1) sędziów zajmujących stanowisko sędziego NSA, 2) sędziów delegowanych i 3) sędziów przeniesionych do wojewódzkich sądów administracyjnych, którym pozostawiono jedynie tytuł i „prawo do wynagrodzenia”.

W ocenie odwołującego się, waloru normatywnego nie ma wspomniana „reguła” przyjęta przez Kolegium NSA i Zgromadzenie Ogólne Sędziów NSA, gdyż organy te nie zostały ustawowo upoważnione do stanowienia prawa w tym zakresie. Według odwołującego się, uchwała Kolegium NSA ustanawiająca

„regułę” w tej mierze jest w ogóle niedopuszczalna, a już na pewno nie może stanowić podstawy do orzekania w indywidualnej sprawie sędziego. Nie może ona stanowić elementu podstawy prawnej podjętej decyzji, choć w uzasadnieniu decyzji użyto zwrotu: „kierując się tą regułą podjąłem decyzję o przeniesieniu ...”, traktując ją właśnie jako podstawę prawną. „Reguła” ta - wbrew stanowisku zaprezentowanemu w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji - w sposób oczywisty koliduje z intencją i założeniami ustawodawcy, znajdującymi wyraz w art. 93 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Przepisy wprowadzające. Z przepisu tego wynika zasada, że osoby powołane na stanowiska sędziów Naczelnego Sądu Administracyjnego na podstawie dotychczasowych przepisów pozostają sędziami Naczelnego Sądu Administracyjnego. Przyjmowanie „reguły” przeciwstawnej do tej zasady i wprowadzanie jej w życie za pomocą indywidualnych rozstrzygnięć Prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego jest praktyką, której nie sposób zaakceptować. Wykorzystanie w tym celu - mającej w założeniu charakter wyjątkowy - kompetencji przewidzianej w art. 94 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Przepisy wprowadzające jest sprzeczne z jej istotą i stanowi jej nadużycie.

Zdaniem odwołującego się, uzasadnienie zaskarżonej decyzji również pod względem formalnym trudno uznać za wystarczające. W gruncie rzeczy ma ono charakter pozorny, bowiem zawiera niemal wyłącznie twierdzenia ogólne i właściwie nie odnosi się do przedmiotowej sprawy jako sprawy indywidualnej skarżącego. Naruszono zatem wymogi art. 107 § 3 k.p.a.

Odwołujący się zwrócił uwagę, że zaskarżona decyzja zawiera pouczenie o prawie wniesienia odwołania do Sądu Najwyższego, które zostało oparte m. in. na podstawie art. 75 § 4 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. Nr 98, poz. 1070 ze zm.). Przepis ten nawiązuje do zawartych w § 2 pkt 1 i pkt 2 tego samego artykułu przypadków, w których możliwe jest przeniesienie sędziego na inne miejsce służbowe bez jego zgody. Chodzi tu w szczególności o „zniesienie stanowiska wywołane zmianą w organizacji sądownictwa lub zniesienia danego sądu lub wydziału zamiejscowego albo przeniesienie siedziby sądu”. Skarżący podniósł, że z powołania się na ten przepis (niezależnie od tego, że nastąpiło ono dopiero w pouczeniu o środku

odwoławczym, a w podstawie prawnej decyzji nie ma o nim mowy) wynika, że Prezes NSA uznał art. 75 § 2 pkt 1 ustawy - Prawo o ustroju sądów powszechnych, za jedną z podstaw swojej decyzji. Stanowisko takie jest, zdaniem odwołującego się, błędne, bowiem z dniem 1 stycznia 2004 r. nie powstały zdarzenia, o których mowa w tym przepisie. Nie można, według skarżącego, mówić o „zniesieniu stanowiska wywołanym zmianami w organizacji sądownictwa”, gdyż w dalszym ciągu istnieje stanowisko sędziego Naczelnego Sądu Administracyjnego. Nie zniesiono również wydziałów NSA, ale jego ośrodki zamiejscowe. Z tego powodu art. 75 Prawa o ustroju sądów powszechnych nie może być przesłanką zwolnienia od obowiązku uzyskania zgody sędziego na jego przeniesienie z NSA do wojewódzkiego sądu administracyjnego.

Tryb przeniesienia sędziego, ustanowiony w art. 94 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. i zastosowany przy wydaniu zaskarżonej decyzji, budzi też wątpliwości co do jego zgodności z Konstytucją. Art. 180 ust. 2 Konstytucji statuuje zasadę, w myśl której przeniesienie sędziego na inne stanowisko wbrew jego woli może nastąpić jedynie na mocy orzeczenia sądu i tylko w przypadkach określonych w ustawie. Według odwołującego się, nie można przyjąć, że art. 180 ust. 5 Konstytucji, odnoszący się do zmiany ustroju sądów lub zmiany granic okręgów sądowych i dotyczący w istocie tylko kwestii pozostawienia uposażenia, mógł być interpretowany w oderwaniu od wspomnianej zasady; nie wydaje się, aby w razie zmiany ustroju sądów lub zmiany granic okręgów sądowych ustawodawca był zwolniony z obowiązku precyzyjnego określenia przesłanek przeniesienia sędziego i dysponował swobodą w wyborze organu mającego podejmować indywidualne rozstrzygnięcia w tym zakresie.

Zasada nieusuwalności sędziów wyklucza powierzenie samodzielnym decyzjom władzy wykonawczej jakichkolwiek rozstrzygnięć dotyczących sytuacji prawnej sędziów (por. uzasadnienie wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 24 czerwca 1998r., K 3/98, OTK z 1998 r. nr 4). Odwołujący się podniósł, że przyznanie daleko idącej kompetencji w tym zakresie organowi monokratycznemu, pozostającemu wprawdzie w systemie organizacyjnym władzy sądowniczej, ale pełniącemu funkcję o charakterze administracyjnym, również budzi zastrzeżenia co do zgodności z art. 178 i 180 Konstytucji.

W ocenie odwołującego się, nie tylko mało precyzyjne sformułowanie art. 94 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002r., ale także - czy może przede wszystkim - praktyka jego stosowania pokazuje, że zyskał on treść i skutki naruszające zasadę niezawisłości sędziowskiej oraz zasadę równego traktowania. Stanowi to, zdaniem odwołującego się, podstawę do uznania przedmiotowego przepisu za niekonstytucyjny (uzasadnienie wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 24 czerwca 1998 r., K 3/98).

Prezes Naczelnego Sądu Administracyjnego wniósł o oddalenie odwołania. Zdaniem Prezesa NSA zmiany ustroju sądów administracyjnych wymusiły przeniesienia niektórych sędziów NSA na stanowiska sędziów wojewódzkich sądów administracyjnych, z pozostawieniem im tytułu i wynagrodzenia sędziego Naczelnego Sądu Administracyjnego, co odpowiada art. 180 ust. 5 Konstytucji. Takie decyzje o przeniesieniu nie naruszały żadnych zasad konstytucyjnych, ale były konieczne i zmierzały do realizacji reformy sądownictwa administracyjnego, a przy tym zostały podjęte po wypracowaniu zasadniczych kryteriów przenoszenia sędziów przez Kolegium NSA, które zostały zaakceptowane przez Zgromadzenie Ogólne Sędziów tego Sądu w sposób, który umożliwiał każdemu sędziemu zgłoszenie wniosków odrębnych lub propozycji odmiennych oraz odniesienie się do każdego indywidualnego przypadku.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Odwołanie zostało oparte przede wszystkim na zarzutach naruszenia art. 94 § 1 ustawy wprowadzającej przepisy reformujące sądownictwo administracyjne oraz art. 2, art. 32, art. 178 ust. 1 i art. 180 Konstytucji Rzeczypospolitej przez rozstrzygnięcie o przeniesieniu sędziego na inne stanowisko w niedopuszczalnym trybie, na podstawie niekonstytucyjnego przepisu ustawy.

Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 7 listopada 2005 r., P 20/04, orzekł że art. 94 § 1 ustawy - Przepisy wprowadzające jest zgodny z art. 2, art. 32, art. 178 ust. 1 oraz art. 180 Konstytucji. Przesądza to rozstrzygnięcie przedstawionego w odwołaniu problemu konstytucyjności regulacji prawnych dotyczących reformy sądownictwa administracyjnego zgodnie ze stanowiskiem Prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego, a mianowicie, że kompetencja Prezesa NSA do

skutecznego przeniesienia sędziego tego Sądu na stanowisko sędziego wojewódzkiego sądu administracyjnego do wojewódzkiego sądu administracyjnego w miejscowości, w której dotychczas pełnił służbę, jest zgodna z Konstytucją.

Zgodna z Konstytucją ustawowa kompetencja Prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego do skutecznego przeniesienia sędziego NSA na stanowisko sędziego wojewódzkiego sądu administracyjnego w miejscowości, w której dotychczas pełnił służbę, z pozostawieniem mu prawa do wynagrodzenia i tytułu przysługującego sędziemu Naczelnego Sądu Administracyjnego (art. 94 § 1 zdanie pierwsze ustawy), wymagała zatem jedynie zasięgnięcia opinii Kolegium Naczelnego Sądu Administracyjnego, co zostało dopełnione przez opisany w odpowiedzi na odwołanie proces wypracowywania reguł przenoszenia sędziów NSA do wojewódzkich sądów administracyjnych. Tryb ten był przedmiotem kilku posiedzeń Kolegium NSA, a także spotkań odbywanych przez prezesa i wiceprezesów NSA z zainteresowanymi sędziami wydziałów NSA w Warszawie i ośrodków zamiejscowych NSA. Zasady te zostały następnie zaakceptowane przez Kolegium NSA, a także Zgromadzenie Ogólne Sędziów NSA w dniu 9 lutego 2004 r. Zauważyć przy tym należy, że: (1) zastosowany tryb opiniowania przez Kolegium NSA propozycji decyzji dotyczących poszczególnych sędziów Naczelnego Sądu Administracyjnego, podejmowanych następnie przez Prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego na podstawie art. 94 § 1 Przepisów wprowadzających ustawę – Prawo o ustroju sądów administracyjnych i ustawę – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi i mających na celu ich „przeniesienie do wojewódzkiego sądu administracyjnego”, faktycznie i realnie umożliwiał indywidualizację formułowania tego typu opinii w stosunku do poszczególnych sędziów; (2) tryb ten był wprowadzony po uprzedniej konsultacji oraz akceptacji przez całe środowisko sędziowskie sędziów Naczelnego Sądu Administracyjnego (zarówno przez Kolegium NSA, jak przez Zgromadzenia Ogólne Sędziów NSA); (3) tryb ten zapewniał przy tym obiektywnie sprawne i szybkie przeprowadzenie tej procedury w stosunku do wszystkich przenoszonych sędziów; a w konsekwencji (4) zapewniał także skuteczne wywiązanie się upoważnionych organów NSA z ciążącego na nich obowiązku wprowadzenia w życie tego etapu reformy ustrojowej sądownictwa administracyjnego; i wreszcie (5) tryb ten nie naruszał żadnych obowiązujących w

tym zakresie przepisów ustawowych (por. wyrok SN z 12 stycznia 2006 r., III PO 1/04).

Oparcie się na tych regułach spełnia ustawowe wymagania zasięgnięcia opinii Kolegium Naczelnego Sądu Administracyjnego koniecznej dla skutecznego przeniesienia sędziego w trybie art. 94 § 1 zdanie pierwsze ustawy, zważywszy że regulacja ta nie ustanawia żadnych innych kryteriów lub warunków przenoszenia sędziów NSA na stanowiska sędziów wojewódzkich sądów administracyjnych, w szczególności uzyskania lub zapytania o zgodę przenoszonego sędziego. Zgoda taka jest wymagana wyłącznie w razie przeniesienia do wojewódzkiego sądu administracyjnego w miejscowości innej niż ta, w której sędzia dotychczas pełnił służbę (zdanie drugie art. 94 § 1 ustawy), bądź w razie ponownego przeniesienia do Naczelnego Sądu Administracyjnego, po zasięgnięciu opinii Kolegium tego Sądu (art. 94 § 2 ustawy).

W tym kontekście należało uznać, że nie było przeszkód prawnych do podjęcia przez Prezesa NSA decyzji o przeniesieniu sędziego bez wcześniejszego uchylecia decyzji o jego delegowaniu. Decyzja o przeniesieniu znosiła delegowanie (czyniła je bezprzedmiotowym). Ustawodawca, wprowadzając zmianę ustroju sądów administracyjnych przyjął rozwiązanie, że sprawy sądowoadministracyjne będą rozpoznawane do dnia 31 grudnia 2003 r. przez Naczelnny Sąd Administracyjny, a z dniem 1 stycznia 2004 r. wejdzie w życie nowy ustrój sądów administracyjnych i z tym dniem rozpoczną działalność orzeczniczą w tych sprawach wojewódzkie sądy administracyjne. Oznacza to przyjęcie założenia, że wprowadzenie zmiany ustroju sądów administracyjnych nie powinno spowodować przerw i zakłóceń w rozpoznawaniu spraw przez sądy administracyjne. Wykonanie tego założenia w okresie przejściowym, w sytuacji gdy przepisy ustawy weszły w życie z dniem 1 stycznia 2004 r., było możliwe jedynie dzięki skorzystaniu z art. 95 § 1 Przepisów wprowadzających, który pozwalał delegować sędziów NSA do pełnienia obowiązków w wojewódzkich sądach administracyjnych. Dlatego też przyjęto, że delegowanie sędziów NSA do wojewódzkich sądów administracyjnych na podstawie art. 95 § 1 Przepisów wprowadzających, które miało służyć zapewnieniu sprawności postępowania, poprzedzi podejmowanie decyzji o przenoszeniu sędziów do tych sądów. W takiej sytuacji delegowanie sędziego do

pełnienia obowiązków w określonym wojewódzkim sądzie administracyjnym nie mogło stanowić przeszkody do podjęcia decyzji o przeniesieniu sędziego w okresie delegowania, gdy przeniesienie następowało przed upływem okresu delegowania. W konsekwencji powyższego Sąd Najwyższy uznał legalność zaskarżonej decyzji Prezesa NSA o przeniesieniu odwołującego się na podstawie art. 94 § 1 zdanie pierwsze ustawy, która nie naruszała jego nabytych uprawnień do tytułu i wynagrodzenia przysługującego sędziemu NSA.

Nie są uzasadnione argumenty odwołania przypisujące czynności Prezesa NSA o przeniesieniu sędziego NSA na stanowisko sędziego wojewódzkiego sądu administracyjnego, nazwanej decyzją, charakteru prawnego decyzji administracyjnej w rozumieniu Kodeksu postępowania administracyjnego. Czynność prezesa NSA jest czynnością z zakresu stosunku służbowego, bliższą czynnościom z zakresu prawa pracy. W związku z tym zasięgnięcie opinii Kolegium NSA nie wymagało takiego sformalizowania, jakie musi towarzyszyć wydaniu decyzji administracyjnej po zasięgnięciu opinii innego organu. Czynność prezesa NSA w przedmiocie przeniesienia sędziego NSA nie jest decyzją administracyjną w rozumieniu przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego, a więc przy jej podejmowaniu nie mają zastosowania przepisy tego Kodeksu, w tym w szczególności art. 106 k.p.a. (por. wyrok SN 12 stycznia 2006 r., III PO 1/04) .

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.